

Δήλωση υποστήριξης για την κατάσταση των μεταναστών και των προσφύγων στην Ευρώπη

22 Σεπτεμβρίου 2020

Δήλωση υποστήριξης για την κατάσταση των μεταναστών και των προσφύγων στην
Ευρώπη

«οὐ γὰρ ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεὸς πνεῦμα δειλίας, ἀλλὰ δυνάμεως καὶ ἀγάπης καὶ σωφρονισμοῦ.». (Προς Τιμόθεο Β' 1:7)

Περίληψη: Τα πρόσφατα γεγονότα στο κέντρο υποδοχής της Μόριας στο νησί της Λέσβου στην Ελλάδα αναδεικνύουν μακροχρόνιες αδυναμίες της μεταναστευτικής πολιτικής και της πολιτικής άσυλου της ΕΕ, ασυνεπείς με τις βασικές αξίες της ίδιας της ΕΕ και με θεμελιώδεις αρχές ηθικής ή πίστης. Εκκλησίες και διεθνείς εκκλησιαστικοί οργανισμοί επιβεβαιώνουν τη δέσμευσή τους για μια συμπονετική απάντηση στους ανθρώπους που μετακινούνται. Ζητούμε επαρκή υποστήριξη τόσο για τους ανθρώπους που μετακινούνται όσο και για τις κοινότητες υποδοχής τους. Απευθύνουμε έκκληση για ένα Σύμφωνο της ΕΕ για το άσυλο και τη μετανάστευση που σέβεται τις σχετικές δεσμεύσεις βάσει του διεθνούς δικαίου, των Παγκόσμιων Συμφώνων για τους Πρόσφυγες και για την Ασφαλή, Ομαλή και Νόμιμη Μετανάστευση, και των βασικών αξιών της ΕΕ για τον σεβασμό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, και της αποτελεσματικής αλληλεγγύης μεταξύ των μελών της ΕΕ.

Οι οργανώσεις μας εκπροσωπούν εκκλησίες σε όλη την Ευρώπη και παγκοσμίως, καθώς και οργανισμούς που βασιζονται στην εκκλησία και ασχολούνται συγκεκριμένα με μετανάστες, πρόσφυγες και αιτούντες άσυλο. Ως χριστιανικοί οργανισμοί είμαστε βαθιά δεσμευμένοι στην απαραβίαστη αξιοπρέπεια του ανθρώπου που δημιουργήθηκε κατ' εικόνα του Θεού, καθώς και στις έννοιες του κοινού καλού, της παγκόσμιας αλληλεγγύης και της προαγωγής μιας κοινωνίας που καλωσορίζει τους ξένους, που νοιάζεται για αυτούς που τρέπονται σε φυγή για να αποφύγουν τον κίνδυνο και που προστατεύει τους ευάλωτους.

Συμμεριζόμαστε επίσης την πεποίθηση ότι οι βασικές αξίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης όσον αφορά την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και τον σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων πρέπει να αντικατοπτρίζονται στις καθημερινές πολιτικές της. Υπενθυμίζουμε την επικύρωση από την ΕΕ και τα κράτη μέλη της του Παγκόσμιου Συμφώνου για τους Πρόσφυγες (GCR) και από την ΕΕ και τα περισσότερα από τα κράτη μέλη του Παγκόσμιου Συμφώνου για την Ασφαλή, Ομαλή και Νόμιμη Μετανάστευση (GCM) στα τέλη του 2018, καθώς και τα δύο επιβεβαιώνουν τη δέσμευση των κρατών στις υποχρεώσεις τους σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο για τους πρόσφυγες, το διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο και το διεθνές δίκαιο για τα ανθρώπινα δικαιώματα, που αφορούν τα δικαιώματα και την αξιοπρέπεια των ατόμων που μετακινούνται, συμπεριλαμβανομένων και ιδίως εκείνων που δεν διαθέτουν κατάλληλα έγγραφα και χρειάζονται προστασία. Υπό το πρίσμα της πρόσφατης καταστροφής από πυρκαγιά του κέντρου υποδοχής στη Μόρια στο νησί της Λέσβου και της βαθιάς ανησυχίας μας για όσους επλήγησαν εξ αιτίας αυτής, και ιδιαίτερος υπό του επερχόμενου συμφώνου της ΕΕ για το άσυλο και τη μετανάστευση, εγείρουμε την παρούσα έκκληση.

Η μετανάστευση αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της ανθρώπινης ιστορίας και εμπειρίας. Παρόλο που η απόφαση των ανθρώπων να μετακινηθούν χαρακτηρίζεται από διάφορους βαθμούς ελέγχου και μια ποικιλία βασικών αιτιών —συμπεριλαμβανομένων ήδη γνωστών αιτιών, όπως οι πολεμικές συρράξεις, ο λιμός και η φτώχεια, αλλά και νέων όπως η κλιματική αλλαγή— η μετανάστευση παραμένει και θα παραμείνει μέρος της ζωής πολλών ανθρώπων. Συνεπώς, εκφράζουμε τη βαθιά ανησυχία μας για τον στιγματισμό της

κινητικότητας στον δημόσιο διάλογο σε πολλές χώρες —ειδικά για όσους είναι λιγότερο τυχεροί και χρειάζονται προστασία— συμπεριλαμβανομένης της Ευρώπης και ιδιαίτερα αυτής, και ζητούμε την αλλαγή αυτού του διαλόγου στην πολιτική, στα μέσα ενημέρωσης και στις κοινότητές μας, σύμφωνα με τις αρχές της αξιοπρέπειας, της αλληλεγγύης και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Κατανοούμε

Τα γεγονότα της βραδιάς της 8ης Σεπτεμβρίου 2020 στο κέντρο υποδοχής της Μόριας και οι μέρες που ακολούθησαν αποκάλυψαν για άλλη μια φορά την προβληματική κατάσταση της ευρωπαϊκής πολιτικής για τη μετανάστευση και το άσυλο και τα δεινά που αυτή δημιούργησε: την απελπισία των ανθρώπων σε αναζήτηση προστασίας οι οποίοι συχνά αναγκάστηκαν να ζήσουν για χρόνια σε απάνθρωπες συνθήκες, τον θυμό και την απογοήτευση των ντόπιων που πιστεύουν ότι η Ευρώπη τούς εγκατέλειψε αβοήθητους απέναντι στις προκλήσεις της υποδοχής και της φροντίδας, την τρέχουσα απόκριση που αντιμετώπισε τα συμπτώματα ενός μεγαλύτερου προβλήματος, αλλά όχι την πραγματική αιτία και την αντίδραση της ΕΕ που εκφράζει τη συμπόνια της, αλλά δεν δείχνει πραγματική δέσμευση να βοηθήσει όσους έχουν ανάγκη προστασίας, καθώς και το ελληνικό κράτος και τον ντόπιο πληθυσμό που τους φιλοξενεί.

Η άμεση ανησυχία πυροδοτήθηκε από την πυρκαγιά, αλλά οι λόγοι που ελλοχεύουν πίσω από αυτήν είναι η συνεχιζόμενη άρνηση της ΕΕ και των κρατών μελών της να αναλάβουν τις διεθνείς υποχρεώσεις τους για την προστασία των προσφύγων και την προστασία και εκπλήρωση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων όλων των ανθρώπων, ανεξαρτήτως του καθεστώτος μετανάστευσής τους. Η δημιουργία «hotspot» (σημείων υποδοχής) και οι διατάξεις της συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας του 2016 οδήγησαν σε μια κατάσταση στην οποία η ΕΕ και τα κράτη μέλη της έχουν θεωρήσει τις προκλήσεις του εκτοπισμού πληθυσμών στην Ευρώπη ως «επιλυμένες», κλείνοντας όχι μόνο τις πόρτες, αλλά και τα μάτια της Ευρώπης. Ωστόσο, όπως δείχνουν τα γεγονότα στα σύνορα ΕΕ-Τουρκίας τον Μάρτιο του 2020 —και τώρα η καταστροφή της Μόριας— κανένα από τα υποκείμενα ζητήματα δεν έχει επιλυθεί πραγματικά.

Ενώ η άφιξη ενός εκατομμυρίου ανθρώπων αιτούντων άσυλο το 2015 και αρκετών εκατοντάδων χιλιάδων περισσότερων κατά τα επόμενα χρόνια αποτελεί σίγουρα μια πρόκληση, αντιπροσωπεύει μόνο ένα μικρό ποσοστό του συνολικού αριθμού ατόμων που εκτοπίστηκαν βίαια σε παγκόσμιο επίπεδο, το οποίο η Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες (UNHCR) εκτιμά ότι ήταν 79,5 εκατομμύρια το 2019, συμπεριλαμβανομένων των 45,7 εκατομμυρίων των εσωτερικά εκτοπισμένων (IDP). Από αυτούς που διέσχισαν τα σύνορα, το 85% φιλοξενείται σε αναπτυσσόμενες χώρες και το 73% σε όμορες της δικής τους χώρες. Τα δύο τρίτα των παγκόσμιων προσφύγων φιλοξενούνται εκτός Ευρώπης, στην Αφρική (31%), στην Ασία (20%), στη Μέση Ανατολή και στη Βόρεια Αφρική (13%) και στην Αμερική (3%). Στην πραγματικότητα οι φτωχότερες και πιο ευάλωτες χώρες όπως η Ουγκάντα, το Σουδάν, το Πακιστάν, ο Λίβανος, το Ιράν και η Κολομβία είναι αυτές που φέρουν το βάρος αυτής της ευθύνης. Πράγματι, λίγο έξω από την ΕΕ, η Τουρκία φιλοξενεί τον μεγαλύτερο αριθμό προσφύγων από οποιαδήποτε άλλη χώρα (3,6 εκατομμύρια το 2019). Και ενώ οι λόγοι του εκτοπισμού είναι ποικίλοι, ένας σημαντικός αριθμός από αυτούς —όπως η οικονομική ανισότητα, η κλιματική αλλαγή, αποικιοκρατικά κατάλοιπα ή οι συγκρούσεις— σχετίζονται στενά με παρελθούσες ή τρέχουσες δραστηριότητες ευρωπαϊκών φορέων.

Εντός της ΕΕ, η οικονομική στήριξη για την ελεύθερη κυκλοφορία των υπηκόων της συνοδεύεται από ανεπαρκή κατανομή ευθυνών για όσους καταφεύγουν στην Ευρώπη προς αναζήτηση προστασίας. Και αυτό συνοδεύεται από έναν δημόσιο διάλογο στον οποίο οι μετανάστες και οι πρόσφυγες βρίσκονται συχνά στο επίκεντρο μιας ρητορικής μίσους στα

κοινωνικά μέσα, καθώς και διαστρεβλωμένων και απάνθρωπων παρουσιάσεων από τα μέσα ενημέρωσης.

Ο COVID-19 και οι συνέπειές του έχουν καταστήσει σε πολλές περιοχές την ήδη δύσκολη κατάσταση των χωρών αυτών επισφαλή και για τους εκτοπισμένους πληθυσμούς που φιλοξενούν ακόμη πιο αβέβαιη: είτε λόγω της ανεπαρκούς υγιεινής σε αυτές τις εγκαταστάσεις είτε λόγω των δραματικών περικοπών στις μερίδες τροφίμων και σε άλλα είδη βοήθειας που τους διατίθενται. Οι εκτεταμένοι περιορισμοί στην εσωτερική και διασυνοριακή κυκλοφορία μετά την πανδημία έχουν μειώσει περαιτέρω την πρόσβαση των ανθρώπων σε δομές προστασίας. Επιπλέον, η οικονομική επιβίωση πολλών ατόμων που μετακινούνται, καθώς και των προσώπων που τα φιλοξενούν, διακυβεύεται από τις απαγορεύσεις κυκλοφορίας και τα σχετικά μέτρα, τα οποία πλήττουν ιδιαίτερα αυτούς που εργάζονται στην μαύρη αγορά εργασίας και είχαν δυσανάλογο αντίκτυπο στις γυναίκες και στα μέσα επιβίωσής τους.

Πιστεύουμε

Ως Χριστιανοί, πιστεύουμε ότι κάθε άνθρωπος δημιουργείται κατ' εικόνα του Θεού. Όλες οι ανθρώπινες, κοινωνικές και πολιτικές αλληλεπιδράσεις πρέπει να θεμελιώνονται σε αυτήν την πεποίθηση. Κανένα άτομο ή ομάδα δεν αξίζει να χαρακτηρίζεται ως «πρόβλημα», αλλά αντ' αυτού όλοι αξίζουμε μια αξιοπρεπή μεταχείριση ως άνθρωποι που χαίρουν της αγάπης του Θεού.

Πιστεύουμε ότι η ανθρώπινη εμπειρία περιλαμβάνει τόσο την ιδιαιτερότητα όσο και τη συμπληρωματικότητα, με κάθε άτομο να έχει έμφυτα δικαιώματα, ενώ ταυτόχρονα αποτελεί αναπόσπαστο μέρος ενός συνόλου. Η Θεϊκή δημιουργία δεν αποτελεί τυχαία διαδικασία. Κάθε άνθρωπος αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της δημιουργίας και του θεϊκού σχεδίου. Η αναγνώριση της ανθρώπινης υπόστασης του μετανάστη και του πρόσφυγα αποτελεί την αναγνώριση ότι εμείς, ως κοινωνία, βρισκόμαστε σε σχέση μεταξύ μας και ανακαλύπτουμε τη δική μας ανθρωπιά βλέποντας το «Άλλο» όχι ως ένα μακρινό δημιούργημα, αλλά ως το βασικό στοιχείο της κοινωνικής, αλλά και ατομικής ύπαρξής μας.

Πιστεύουμε ότι η απεριόριστη αγάπη του Θεού για την ανθρωπότητα μέσω του Ιησού Χριστού αποτελεί τη χαρμόσυνη είδηση για όλους τους ανθρώπους. Ο ίδιος ο Ιησούς ήταν πρόσφυγας: Βρήκε καταφύγιο στην Αίγυπτο ως παιδί όταν η Μαρία και ο Ιωσήφ κατέφυγαν εκεί υπό την απειλή του Ηρώδη να τον σκοτώσει. Έζησε επίσης υπό τη ρωμαϊκή κατοχή που στερούσε τους ανθρώπους από την ελευθερία τους και καταπατούσε την αξιοπρέπεια τους. Επομένως, ο Ιησούς ταυτίζεται με τον πρόσφυγα και τους καταπιεσμένους και μας καλεί να ταυτιστούμε και εμείς ομοίως με τους ευάλωτους συνανθρώπους μας.

Πιστεύουμε ότι ανταποκρινόμενοι στην υποχρέωσή μας ως Χριστιανοί και εκκλησίες οφείλουμε να καλωσορίσουμε τον ξένο ως απάντησή μας προς τον ίδιο τον Ιησού. Όταν αναγνωρίζουμε τον Χριστό στο πρόσωπο του ξένου, αρχίζουμε να μετατρέπουμε την κατάσταση του «εμείς» και «αυτοί» σε μια νέα σχέση που περιέχει μόνο το «εμείς», δημιουργώντας μια ευλογημένη συνάντηση όπου μαζί βρίσκουμε την ανθρωπιά μας. Ως συνέπεια αυτής της πίστης, απορρίπτουμε την ιδέα ότι ένα συμπονετικό καλωσόρισμα στους νεοαφιχθέντες είναι εις βάρος εκείνων που διαμένουν σήμερα στην Ευρώπη. Οι πολιτικές πρέπει να αντιμετωπίζουν τις ειδικές ανάγκες των νεοαφιχθέντων στην Ευρώπη και να ενθαρρύνουν τις δυνατότητές τους να συνεισφέρουν, ενώ ταυτόχρονα να αντιμετωπίζουν τους εκφρασμένους φόβους, τις δίκαιες ανησυχίες και τις ανάγκες των υφιστάμενων κατοίκων. Αντί για διχασμό και αποκλεισμό, πρέπει να προσπαθήσουμε να το κάνουμε αυτό προωθώντας τον αμοιβαίο σεβασμό και την υποστήριξη.

Δεσμευόμαστε

Υποστηρίζοντας μια πιο αξιοπρεπή προσέγγιση για την υποδοχή, την προστασία και τη φροντίδα των μετακινούμενων πληθυσμών, οι εκκλησίες και οι οργανισμοί που βασίζονται

στην εκκλησία ήταν και θα είναι προορατικοί προκειμένου να προσφέρουν ένα συμπονετικό καλωσόρισμα και να προωθήσουν την κοινωνική ένταξη και μια δίκαιη και ειρηνική συμβίωση, στην Ελλάδα, σε ολόκληρη την Ευρώπη και πέραν αυτής.

Θα συνεχίσουμε:

- Να προσφέρουμε διάφορους διαύλους ΑΣΦΑΛΟΥΣ ΔΙΕΛΕΥΣΗΣ, είτε μέσω ανθρωπιστικών διαδρόμων, μέσω χορηγούμενων επανεγκαταστάσεων ή οικογενειακής επανένωσης.
- Να ανταποκρινόμαστε άμεσα στη Λέσβο και πέραν αυτής: π.χ. με οικονομική υποστήριξη δραστηριοτήτων για νεοαφιχθέντες και ντόπιους.
- Να προάγουμε την προστασία των παιδιών σε καταστάσεις έκτακτης ανάγκης.
- Να συνεισφέρουμε, μέσω των συνεργασιών μας στην ειρήνη και το αναπτυξιακό έργο, για συνθήκες υπό τις οποίες οι άνθρωποι δεν θα υποχρεούνται πλέον να εγκαταλείψουν τις χώρες προέλευσής τους.

Οι εκκλησίες στην ηπειρωτική Ελλάδα έχουν ανοίξει τις πόρτες τους και προσφέρουν φιλοξενία σε όσους μεταφέρθηκαν από τη Λέσβο και άλλα «hotspot». Οι εκκλησίες αποτελούν επίσης κινητήριες δυνάμεις για την προσφορά χώρων μετεγκατάστασης σε άλλες χώρες της ΕΕ και έχουν συμβάλει στο καλωσόρισμα και την υποδοχή των νεοαφιχθέντων. Οι εκκλησίες σε πολλά μέρη προσφέρουν φιλοξενία στους νεοαφιχθέντες, ευήκωα ώτα στις ανησυχίες των υφιστάμενων κατοίκων και των νεοαφιχθέντων, και έναν χώρο για συναντήσεις μεταξύ νέων και παλαιών γειτόνων, ανεξαρτήτως εθνικότητας, φύλου, ηλικίας ή πεποιθήσεων.

Αναπόφευκτα θα προκύψουν συγκρούσεις, όπου άνθρωποι διαφορετικών εθνοτικών και θρησκευτικών υποβάθρων ζουν μαζί, ιδίως υπό ταχύτατα μεταβαλλόμενες συνθήκες, και σε ένα κλίμα οικονομικής δυσπραγίας, στο οποίο τα πιο ευάλωτα μέλη της κοινωνίας έχουν παραμεληθεί εδώ και πολύ καιρό από τους κυβερνώντες. Το να ζεις μαζί με τη διαφορετικότητα μπορεί να αποτελεί πλούσια εμπειρία όσο και πρόκληση. Ζητούμε λοιπόν ένα πνεύμα αλληλεγγύης και καλής θέλησης και δέσμευση για εποικοδομητική συμμετοχή. Προς τον σκοπό αυτό, θα επιδιώξουμε να διαμορφώσουμε έναν δημόσιο διάλογο χωρίς αποκλεισμούς ο οποίος θα αφορά και θα διεξάγεται μαζί με τους πρόσφυγες και τους μετανάστες. Μέσα στις εκκλησίες μας θα διευκολύνουμε την ανταλλαγή και τη συνάντηση μεταξύ αυτών που έχουν διαφορετική γνώμη σχετικά με τη μετανάστευση, συμπεριλαμβανομένων των ίδιων των προσφύγων και των μεταναστών.

Ζητάμε

Ενώ είμαστε ακόμα συγκλονισμένοι και θλιμμένοι από τα γεγονότα στη Μόρια, ζητάμε να αντληθούν διδάγματα από αυτήν την εμπειρία. Πρώτα απ' όλα, σε όσους βρίσκονται στη Λέσβο πρέπει να προσφέρονται βιώσιμες και δίκαιες λύσεις και συνδέσεις. Την παραμονή της έναρξης του συμφώνου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για το άσυλο και τη μετανάστευση, η ομιλία της 16ης Σεπτεμβρίου της Προέδρου von der Leyen για την κατάσταση της Ένωσης μάς ενθαρρύνει προς την επίτευξη αυτού του σκοπού:

«Θα υιοθετήσουμε μια ανθρώπινη και ανθρωπιστική προσέγγιση. Η διάσωση ζωών στη θάλασσα δεν είναι προαιρετική. Και οι χώρες που εκπληρώνουν τα νομικά και ηθικά καθήκοντά τους ή που είναι περισσότερο εκτεθειμένες από άλλες, πρέπει να μπορούν να βασίζονται στην αλληλεγγύη ολόκληρης της Ευρωπαϊκής Ένωσης.... αν εμείς εντείνουμε τις προσπάθειές μας, τότε περιμένω από όλα τα κράτη μέλη να πράξουν το ίδιο. Η μετανάστευση είναι ευρωπαϊκή πρόκληση και όλη η Ευρώπη πρέπει να επωμιστεί τις ευθύνες της...»

Σε αυτό το πλαίσιο επιβεβαιώνουμε τις αρχές της διάσκεψης κορυφής του Τάμπερε της ΕΕ το 1999, ιδίως τον «απόλυτο σεβασμό του δικαιώματος ασύλου» και «την πλήρη και χωρίς αποκλεισμούς εφαρμογή της Σύμβασης της Γενεύης» ως κατευθυντήριες αρχές για την πολιτική ασύλου σήμερα. Αυτό πρέπει να περιλαμβάνει αποτελεσματική πρόσβαση σε μια

διαδικασία για άτομα που ζητούν άσυλο, ανεξάρτητα από το πώς και από ποια διαδρομή έφτασαν στην Ευρώπη.

Καταγγέλλουμε δραστηριότητες που έχουν σχεδιαστεί για να διατηρούν όσους αναζητούν ασφάλεια και προστασία στα σύνορα της Ευρώπης ή εκτός. Η συνέχιση της προσέγγισης «hotspot», οι διαδικασίες στα σύνορα ή η εξωτερική διαχείριση δεν θα επιλύσει το πρόβλημα προστασίας, αλλά θα δημιουργήσει πολλές νέες τραγωδίες.

Στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η ευθύνη για την υποδοχή και το καλωσόρισμα πρέπει να επιμεριστεί δικαιότερα. Το ισχύον σύστημα του «Δουβλίνου» με την *de facto* εστίασή του στην κατανομή της ευθύνης στις χώρες πρώτης εισόδου στην ΕΕ —όπως η Κύπρος, η Μάλτα, η Ελλάδα και η Ιταλία— είναι θεμελιωδώς άδικο τόσο για όσους ζητούν άσυλο όσο και για χώρες στα εξωτερικά σύνορα, και η πρακτική θέτει σε κίνδυνο το δικαίωμα επαρκούς υποδοχής.

Οι επαγγελματίες των μέσων μαζικής ενημέρωσης και οι δημοσιογράφοι πρέπει να σέβονται την ανθρώπινη αξιοπρέπεια των μεταναστών και των προσφύγων, να διασφαλίζουν την ισορροπημένη κάλυψη των ιστοριών τους, να αλληλεπιδρούν με τους μετανάστες και τους πρόσφυγες και να τους επιτρέπουν να διηγούνται τις δικές τους ιστορίες και να αποφεύγουν στερεότυπα, αρνητικές εκφράσεις, καθώς και τη θυματοποίηση και την υπεραπλούστευση.

Η προστασία στην περιοχή προέλευσης και η βελτίωση των συνθηκών στις χώρες προέλευσης παραμένουν σημαντικά στοιχεία, έτσι ώστε οι άνθρωποι να μην αναγκάζονται να μετακινηθούν. Ωστόσο, όσο οι άνθρωποι υποχρεούνται να μετακινηθούν, η Ευρώπη πρέπει να αποδεχτεί την υποχρέωσή της να καλωσορίσει και να προστατεύσει —ως μία από τις πλουσιότερες και πιο ανεπτυγμένες περιοχές του πλανήτη— αντί να εξαναγκάσει τρίτες χώρες να σταματήσουν τη μετανάστευση στην Ευρώπη.

Η αλληλεγγύη πρέπει να αποτελεί την κατευθυντήρια αρχή που διέπει τη μετανάστευση και ιδιαίτερα την υποδοχή προσφύγων στην ΕΕ. Η αλληλεγγύη σημαίνει ότι οι ισχυρότεροι ώμοι αποδέχονται περισσότερη ευθύνη από τους πιο αδύναμους, αλλά επίσης ότι όλοι συνεισφέρουν ό,τι μπορούν. Ζητούμε επομένως ένα σύστημα που θα περιλαμβάνει όλα τα κράτη μέλη της ΕΕ στην αποτελεσματική υποδοχή και ολοκλήρωση.

Η πολιτική ασύλου και μετανάστευσης της ΕΕ πρέπει να υπερβεί τη λειτουργία αντιμετώπισης κρίσης —οι τακτικοί διάλογοι μετανάστευσης, μεταξύ άλλων μέσω των ΑΣΦΑΛΩΝ ΔΙΕΛΕΥΣΕΩΝ θα αποτελέσουν ουσιαστικό στοιχείο για τη μείωση των κινήτρων για επικίνδυνα ταξίδια και θα υπονομεύσουν το επιχειρηματικό μοντέλο των λαθρεμπόρων. Τέτοιες ΑΣΦΑΛΕΙΣ ΔΙΕΛΕΥΣΕΙΣ θα πρέπει να είναι ανοιχτές για άτομα που αναζητούν προστασία, αλλά επίσης να παρακινούν τη συμμετοχή ατόμων που αναζητούν οικογενειακή επανένωση ή μεταβαίνουν στην Ευρώπη προκειμένου να βελτιώσουν μέσω της εργασίας τους όχι μόνο τη δική τους ευημερία, αλλά και την ευημερία της περιοχής στην οποία θα εργαστούν.

Εν κατακλείδι, υποστηρίζουμε σθεναρά την άμεση ανθρωπιστική βοήθεια ώστε οι ελληνικές αρχές και οι ανθρωπιστικοί φορείς να μπορούν να ανταποκριθούν στις ανάγκες των εκτοπισμένων πληθυσμών, καθώς και μακροπρόθεσμες διαρθρωτικές λύσεις για την υποστήριξη της περιοχής σε μετακινούμενους πληθυσμούς. Συγκεκριμένα, ζητούμε ένα σύμφωνο της ΕΕ για τη μετανάστευση και το άσυλο που θα διασφαλίσει ότι κάθε κράτος μέλος εκπληρώνει τις υποχρεώσεις του, έτσι ώστε οι χώρες στα σύνορα της Ευρώπης να μην αντιμετωπίζουν μόνες τους τις εν λόγω προκλήσεις. Όλα τα κράτη μέλη της ΕΕ, επικουρούμενα από τοπικούς φορείς, συμπεριλαμβανομένων των εκκλησιών, πρέπει να αναλάβουν τις ευθύνες τους για την υποδοχή και την ένταξη των προσφύγων μέσω μόνιμης μετεγκατάστασης και άλλων μηχανισμών καταμερισμού των βαρών. Περιμένουμε από την ΕΕ να απορρίψει τη συζήτηση και την πολιτική του φόβου και της αποτροπής, και να υιοθετήσει μια στάση αρχών και μια συμπονετική πρακτική που να βασίζονται στις θεμελιώδεις αξίες επί των οποίων οικοδομήθηκε η ΕΕ.

Η παρούσα δήλωση συνυπογράφεται από τη Συμμαχία ACT, την Αγγλικανική Κοινωνία, την Επιτροπή Εκκλησιών για τους Μετανάστες στην Ευρώπη, τη Διάσκεψη των Ευρωπαϊκών Εκκλησιών, την Ευαγγελική Εκκλησία της Ελλάδας, το Κέντρο Συμπαράστασης Παλινοστούντων και Μεταναστών - Οικουμενικό Πρόγραμμα Προσφύγων, τη Μη Κερδοσκοπική Οργάνωση της Εκκλησίας της Ελλάδας, την Παγκόσμια Λουθηρανική Ομοσπονδία, το Ποντιφικό Συμβούλιο για την Προώθηση της Ενότητας των Χριστιανών, την Παγκόσμια Κοινωνία των Μεταρρυθμισμένων Εκκλησιών, την Παγκόσμια Κοινωνία των Μεταρρυθμισμένων Εκκλησιών (Ευρωπαϊκή Περιοχή), το Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών και το Παγκόσμιο Συμβούλιο Μεθοδιστών.